

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 6 februari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0520
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0575/A

Verzoekende partijen	1. de heer Arthur DE WINTER 2. mevrouw Maria COPPENS vertegenwoordigd door advocaat Veerle TOLLENAERE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 29 april 2016 de vernietiging van de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert van 5 november 2012, waarbij aan de heer Rene VAN DER HOEVEN, mevrouw Claire CAMBIER, de heer Peter VAN DER HOEVEN en mevrouw An VAN DER HOEVEN (hierna: de aanvragers) een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een meergezinswoning, een tuinberging en het aanleggen van parkeergelegenheid voor vier voertuigen wordt verleend, stilzwijgend afgewezen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 9450 Denderhoutem (Haaltert), Advocaat De Backerstraat 53 k en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummer 1178G2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 12 december 2017.

De verzoekende partijen en verwerende partij verschijnen schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. FEITEN

1.

Op 23 juli 2012 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van twee meergezinswoningen, met elk vier wooneenheden, twee tuinbergingen en de aanleg van parkeerplaatsen voor elf voertuigen.

Op 5 september 2012 dienen de aanvragers bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert een aanvraag in voor het bouwen van een meergezinswoning, een tuinberging en het aanleggen van parkeerplaatsen voor vier voertuigen op een perceel gelegen te 9450 Denderhoutem (Haaltert), Advocaat De Backerstraat 53 k.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem', vastgesteld met koninklijk besluit van 30 mei 1978 in woongebied en binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg 'Meulenveld', goedgekeurd op 3 februari 2005.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 5 november 2012 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de aanvragers.

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 17 december 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 15 februari 2013 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 26 februari 2013 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 maart 2013 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. Deze beslissing werd vernietigd bij arrest van de Raad nr. A/2014/0756 van 4 november 2014.

2.

Na het vernietigingsarrest adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar opnieuw om een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Het advies luidt onder meer als volgt:

“ ...

2.3 De juridische aspecten

De vergunningverlenende overheid dient de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde bpa als meest recente en gedetailleerde plan.

Een goedgekeurde bijzonder plan van aanleg, dat de ruimtelijke aanleg van die plaats tot in de details heeft vastgelegd en waaraan de overheid haar uitdrukkelijke goedkeuring heeft gehecht, heeft een verordenend karakter en blijft bindend zowel voor de vergunningverlenende instantie als voor de aanvrager die binnen het plangebied wenst te bouwen, te verbouwen of een andere constructie op te trekken.

Er wordt vastgesteld dat voorliggend project op volgende punten afwijkt van de stedenbouwkundige voorschriften vastgelegd in het geldende bpa "Meulenveld":

- Voorschrift 9.3. Diepte van de gebouwen

Tenzij grafisch anders aangegeven, bedraagt de maximale bouwdiepte 15m voor het gelijkvloers en 12 m voor de verdiepingen.

- Voorschrift 12.1. Bestemming zone voor tuinen

Deze zones zijn bestemd voor de aanleg van privé-tuinen om gebruikt te worden voor privé-doeleinden. De groen/terreinindex van de tuinen is minimum 0,8.

Er kan worden vastgesteld dat de maximale bouwdiepte op de verdieping de toegelaten 12 m overschrijdt. Ter hoogte van het terras van appartement 101 bedraagt de bouwdiepte op de verdieping duidelijk 15 m, evenals over de rest van de verdieping waar gewerkt wordt met een doorschietend dakvlak vanaf een bouwdiepte van 15 m.

Het aanleggen van vier parkeerplaatsen in de tuinzone is in strijd met de voorschriften van het bpa, daarenboven wordt geen 80 % van de oppervlakte van de tuinstrook beplant wordt. Grastegels kunnen niet als groenaanplant aanzien worden en brengen de tuinfunctie in het gedrang. Ook de toegang tot deze parkeerplaatsen in de bouwvrije strook met een breedte van 3 m is gelegen in de tuinzone en wordt volledig verhard met dolomiet.' Het is duidelijk dat de aanleg van vier parkeerplaatsen in een tuinzone niet strookt met de bestemming zone voor tuinen.

De aanvraag is dus op verschillende punten strijdig met de stedenbouwkundige voorschriften en vergunningsvoorwaarden verbonden aan dit bpa.

Artikel 4.4.1.§1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat: "In een vergunning kunnen, na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen.

Afwijkingen kunnen niet worden toegestaan voor wat betreft:

1° de bestemming

2° de maximaal mogelijke vloerterreinindex

3° het aantal bouwlagen.

De aanvraag werd niet aan een openbaar onderzoek onderworpen zodat geen toepassing van bovenvermeld artikel 4.4.1.§1 kan gemaakt worden.

De hier vastgestelde strijdigheden met het bpa hebben betrekking op enerzijds 'de bouwdiepte op de verdieping' en anderzijds 'de bestemming in de zone voor tuinen'. De strijdigheid met de bouwdiepte kan in principe onder het toepassingsgebied van bovenvermeld artikel 4.4.1.§1 vallen.

Doordat echter de aanvraag niet aan een openbaar onderzoek onderworpen werd kan thans geen afwijking op de voorschriften van het bpa toegestaan worden. Het betreft een procedurefout.

Daarenboven zijn de voorgestelde afwijkingen bezwaarlijk beperkt te noemen. De aanvraag dient dus om procedurele redenen geweigerd te worden.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Hoewel in het betreffende deel van de Advocaat de Backerstraat -steeg- nog geen meergezinswoningen aanwezig zijn, zijn deze volgens artikel 9.1.bestemming van het bpa wel toegelaten: "Zone bestemd voor gekoppelde één gezinswoningen, maximaal 2 woningen. De hoofdfunctie binnen deze zone is wonen maar kan wel gecombineerd worden met een vrij beroep evenwel alleen in nevenbestemming. Meergezinswoningen worden enkel toegelaten langsheen de Schoolstraat, Molenstraat en Adv. De Backerstraat."

Gelet echter op de ligging langs de voormalige voetweg nr. 78, een smalle zijstraat van de eigenlijke Advocaat De Backerstraat met een wettelijke breedte van slechts 4,5 m, kan het niet de bedoeling zijn afwijkingen toe te staan op de voorschriften van het bpa.

In dit deel van de straat komen immers nog geen meergezinswoningen voor en heerst er duidelijk een andere woontypologie. Deze smalle straat is niet geschikt voor het realiseren van een grote woonverdichting met bijhorende verkeersbewegingen. Door het inrichten van de zone voor tuinen met parkeerplaatsen ontstaat er een last voor de omwonenden die de normaal te verwachten hinder in een woonomgeving overschrijdt. Parkeren langs de rijbaan in dit deel van de Adv. De Backerstraat is bovendien niet mogelijk.

Gelet op de onoverkomelijke legaliteitsbelemmering zijn verdere opportuniteitsafwegingen niet verder relevant.

...

Na dit verslag delen de aanvragers aan de verwerende partij mee dat zij "niet langer aandringen op de vergunning", maar niettemin toch verzoeken om "het hoger beroep (...) ongegrond te verklaren".

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar deelt vervolgens op 18 maart 2016 het volgende mee aan de verzoekende partijen:

...

In het beroep Haaltert – Derden (De Winter) tegen Van der Hoeven - Cambier heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij arrest nr. A/2014/0756 van 4 november 2014 de beslissing van de deputatie van 28 maart 2013 vernietigd en de deputatie bevolen een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van 3 maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.

Gelet op de recente rechtspraak van de RvVb wordt de opgelegde termijn geacht een vervaltermijn te zijn.

Door het overschrijden van de toegekende termijn wordt het beroep geacht te zijn afgewezen en komt het de deputatie niet meer toe een beslissing ten gronde te nemen.

Tegen deze stilzwijgende afwijzing kan beroep ingesteld worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

...

De stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 4.7.21, §1 VCRO, artikel 4.7.23 VCRO en artikel 4.3.1. VCRO, van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad met nummer A/2014/0756 van 4 november 2014.

De verzoekende partijen zetten uiteen:

“ ...

14. *De bestreden beslissing houdt enkel in dat door het overschrijden van de termijn het beroep geacht wordt te zijn afgewezen.*

Er wordt geen enkel motief voor deze afwijzing aangevoerd.

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. RvVb/UDN/1516/0589 van 11 februari 2016 dat een stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de deputatie impliciet de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen bevestigt.

In casu werd door de aanvragers verzaakt aan de aanvraag, zodat niet valt in te zien hoe een afwijzing van het beroep van de verzoekende partijen zou kunnen plaatsvinden.

15. *De bestreden beslissing is een impliciete weigering van het eerder al ontvankelijk verklaarde beroep van de verzoekende partijen.*

De motieven en grieven tegen de bestreden beslissing zijn evident ingevolge het stilzwijgend karakter van de afwijzing niet beantwoord. De voorwaarden voor de gronden tot hervorming en de beoordelingsgronden van de beslissing als voorzien in de voormelde bepaling van de VCRO zijn niet beantwoord of gemotiveerd.

Gezien er geen geschreven expliciete beslissing is, is de beslissing per definitie niet gemotiveerd en schendt zij de voormelde bepaling.

Verder is de beslissing ook niet genomen op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 9 januari 2015 (binnen de decretale en door de RvVb toegekende termijn).

16. *Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat de deputatie haar beslissing over het ingestelde beroep neemt op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar.*

“ ...

17. *Het enkele feit dat de deputatie niet heeft beslist (omdat ze de termijn liet verstrijken) stelt haar niet vrij van deze plichten.*

Uw Raad oordeelde reeds dat het niet volstaat dat de vormelijke opbouw van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar integraal wordt overgenomen in de bestreden beslissing om te voldoen aan de formele motiveringsplicht uit artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO. In casu moet worden vastgesteld dat er zelfs geen overname is van het verslag van de provinciale ambtenaar, er is geen expliciete beslissing, waardoor decretaal

een weigering wordt verleend en dus wordt afgeweken van het verslag dat de weigering van de vergunning voorstelde.

18. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar meent dat de aanvraag niet voor vergunning vatbaar is en dit wordt zeer concreet en uitgebreid gemotiveerd in het verslag.

Hij is van mening dat de aanvraag op verschillende punten strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA, dat er geen toepassing van artikel 4.4.1. §1 VCRO kan worden gemaakt omdat er geen openbaar onderzoek werd georganiseerd, en dat er, naast de onoverkomelijke legaliteitsbelemmering, ook argumenten van goede ruimtelijke ordening zijn die een vergunning in de weg staan.

De motiveringsplicht vergt dat de deputatie nog concreter, preciezer en zorgvuldiger de redenen aangeeft die haar de van deze adviezen afwijkende bestreden beslissing hebben doen nemen. Deze ontbreekt evident bij een stilzwijgende weigering.

Door het negatief verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, is de motiveringsplicht voor de deputatie strenger.

In casu blijkt niet dat de deputatie op concrete/zorgvuldige wijze aangeeft waarom zij meent van dit verslag af te wijken.

Uit de (impliciete) beslissing van de deputatie kan niet worden afgeleid of de determinerende motieven van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar daadwerkelijk werden onderzocht.

19. Aangezien uit de (impliciete) bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of zij daadwerkelijk op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werd genomen, minstens dat niet kan worden vastgesteld of de deputatie afdoende rekening heeft gehouden met de determinerende overwegingen, zowel in feite als in rechte, van vermeld verslag, en dit ongeacht de aard en de draagwijdte ervan, schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Opdat de deputatie een zorgvuldige beslissing zou kunnen nemen, dient zij de aanvraag aan een eigen, zorgvuldig en afdoende onderzoek te onderwerpen. Gelet op artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO kan niet worden betwist dat het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar hierbij een essentieel en noodzakelijk te onderzoeken aspect van het dossier is.

Dit laatste niet in het minst nu vastgesteld moet worden dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar uitdrukkelijk adviseert om het beroep in te willigen.

De kennelijk niet gemotiveerde negatie van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar impliceert dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De eerste bestreden beslissing is derhalve kennelijk onzorgvuldig.

20. Zonder afdoende te motiveren waarom aan de legaliteitsbelemmering wordt voorbijgegaan, heeft de deputatie de aanvraag op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze beoordeeld.

Nochtans moet elke beslissing worden geschraagd vanuit het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar dat ervan aan de basis ligt (zie artikel 4.7.23, §1 VCRO).

De motivering mag nooit beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het verslag, zelfs niet impliciet, maar moet duidelijk maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. De motiveringsplicht is in dat geval strenger.

De Raad van State oordeelde ook meermaals dat de deputatie slechts mits een afdoende, draagkrachtige en nauwkeurige motivering kan afwijken van het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, en dat zo niet de (weigering van de) vergunning in kwestie is aangetast met een onwettigheid die tot de vernietiging aanleiding geeft.

Hierdoor worden zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

...

In casu ligt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor.

Geen enkel van de grieven van de verzoekers wordt onderzocht. Het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar wordt niet weerlegd. Geen enkel argument wordt bekeken.

Er blijkt dus niet of de deputatie op een zorgvuldige wijze de aanvraag heeft onderzocht en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit kon komen.

22. Uw Raad oordeelde reeds in een arrest nr. RvVb/UDN/1516/0589 van 11 februari 2016 over een gelijkaardige stilzwijgende afwijzing van het beroep :

Op basis van geciteerde artikelen diende verwerende partij als vergunningverlenende overheid, op concrete wijze en met inachtneming van de ingediende bezwaren en adviezen, inzonderheid het verslag van haar stedenbouwkundig ambtenaar, te onderzoeken of de bouwaanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aandachtspunten en criteria, waaronder de bouwdiepte, bij haar beoordeling diende te betrekken.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of hij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar – bestreden - beslissing is kunnen komen.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient verwerende partij in haar – bestreden - beslissing duidelijk de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

De Raad stelt vast dat de stilzwijgende afwijzingsbeslissing van verwerende partij wordt gekenmerkt door een kennelijke onzorgvuldigheid van de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening, doordat de andersluidende argumenten in verband met de goede ruimtelijke ordening uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige

ambtenaar op grond waarvan verwerende partij haar beslissing dient te nemen, niet werden ontmoet

De Raad stelt tevens vast dat verwerende partij door haar stilzwijgende beslissing, op een ongemotiveerde wijze de argumenten in het beroepsschrift van verzoekende partijen heeft afgewezen.

De beroepsargumenten van verzoekende partijen en het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar staan diametraal tegenover de ongemotiveerde afwijzingsbeslissing.

23. *Uw Raad oordeelde in het arrest van 4 november 2014, nr. A/2014/0756, dat de bouwplannen, zoals vergund door de vernietigde beslissing van 28 maart 2013, op diverse punten in strijd waren met de voorschriften van het BPA "Meulenveld".*

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. RvVb/UDN/1516/0589 van 11 februari 2016 dat een stilzwijgende afwijzingsbeslissing van de deputatie impliciet de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen bevestigt.

De strijdigheden met de voorschriften van het BPA worden dus eveneens bevestigd.

Door de thans bestreden beslissing wordt derhalve eveneens het gezag van gewijsde van het arrest van uw Raad geschonden.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO bepaalt dat het administratief beroep geacht wordt te zijn afgewezen als de deputatie geen beslissing binnen de toepasselijke vervaltermijn genomen heeft. Daaruit volgt dat bij ontstentenis van een tijdige beslissing er een fictieve afwijzende beslissing tot stand komt. Zoals blijkt uit artikel 4.8.2, eerste lid, 1° VCRO, vallen stilzwijgende vergunningsbeslissingen onder het wettigheidstoezicht van de Raad.

De beslissingstermijn van drie maanden die het vernietigingsarrest van 4 november 2014 met nummer A/2014/0756 aan de verwerende partij opgelegd heeft, is een vervaltermijn. Die beoordeling berust op het cassatiearrest met nummer 230.559 van 17 maart 2015 van de Raad van State.

Aangezien de verwerende partij geen beslissing binnen de vervaltermijn van drie maanden genomen heeft, wordt het administratief beroep van de verzoekende partijen met toepassing van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO geacht te zijn afgewezen.

2.

In de mate dat de verzoekende partijen artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, geschonden achten, moet er worden vastgesteld dat die wet niet van toepassing is op impliciete beslissingen. Van een schending van de formele motiveringsplicht kan er dan ook geen sprake zijn.

Op stilzwijgende vergunningsbeslissingen is wel het ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur van de materiële motiveringsplicht van toepassing. Dat beginsel vereist dat de beslissing steunt op in rechte en in feite aanvaardbare motieven waarvan het bestaan uit het administratief dossier blijkt.

De verzoekende partijen verwijzen onder meer naar het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Uit dit verslag, aangehaald in de feiten uiteenzetting, blijkt dat het ongunstig advies steunt op diverse legaliteitsbelemmeringen.

Het is onmogelijk te beoordelen op welke motieven, in weerwil van het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, de stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep van de verzoekende partijen steunt.

3.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij, aan de verzoekende partijen meegedeeld met een aangetekende brief van 17 maart 2016, waarbij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert van 5 november 2012, stilzwijgend werd afgewezen.
2. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 6 februari 2018 door de vierde kamer.

De griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Jonathan VERSLUYS

Nathalie DE CLERCQ